

На пункті пропуску прикордонники виявили колекцію старовинних монет

У ході здійснення поглибленого огляду автомобіля «Мазда» російської реєстрації, на якому виїжджала до Росії громадянка України, прикордонники спільно з митниками в скринці, яка знаходилася серед особистих речей, виявили 15 старовинних монет. Наразі виявлені предмети вилучені встановленим порядком та передані компетентним органам.

стільки мільярдів гривень становить оборонний бюджет України на 2015 рік. Про це повідомив міністр оборони України Степан Полторак в інтерв'ю «Урядовому кур'єру».

Громадянин Росії, який прибув в Україну, попросив надати йому статус біженця

Чоловік приїхав на територію нашої держави поїздом «Мінськ – Київ». Під час паспортного контролю він заявив, що хоче отримати притулок в Україні. Мешканець Московської області розповів, що в Росії його переслідували за політичні погляди щодо України та ситуації, яка склалася на сході нашої країни. Зі слів росіянина, він всіляко підтримує Україну та неодноразово заявляв про це під час різних зібрань.

Найстрашніше на війні — збирати тіла понівечених побратимів

Будучи санітаром мінометної батареї 51-ої Окремої механізованої бригади, Андрій Метешко з Кобча брав участь у боях під Савур-Моголою.

Тридцятидворічний Андрій Метешко з Кобча Рожисенського району, на псевдо «Док», людина, яка не зі слів знає, чого варте життя і як довго тягнутися хвилини обстрілу. Будучи санітаром мінометної батареї 51-ї Окремої механізованої бригади, брав участь у боях під Савур-Моголою, йому доводилося не тільки бачити смерть, а й збирати понівечені тіла побратимів. Тому найбільше чого зараз хоче — забути про рік, який розділив його життя на «до» та «після».

НАЙБІЛЬШЕ ДРАТУВАЛА БРЕХНЯ

Події, які вирували в 2012 році на Майдані в Києві, не давали спокою чоловікові, все хотілося бути поруч тих, хто відстоював своє бачення розвитку країни в майбутньому. Та не склалося поїхати... А вже коли Росія анексувала Крим, а на Донбасі почалися протистояння, вирішив — піде добровольцем... Проте, дружина Тетяна була іншої думки. Це їй зрозуміло, адже в подружжя дві маленькі донечки: тоді ще 6-річна Маргаритка та 2-річна Мирославочка.

У переддень його дня народження, 11 квітня, до Андрія Метешка зателефонувала секретарка сільської ради та повідомила, що потрібно швидко зібратися, взяти скі-такі речі, харчів на день-два та вирушати до райвійськкомату. З одинадцяти односельчан до Володимир-Волинського цього разу поїхав лише один

кордону від Любешова до Чорнобиля. Коли почали вантажити техніку на рампи, сказали, що поїдемо в Сумську область. Врешті-решт приїхали в Дніпропетровську область, недалеко від Донецької. І вже тут нам повідомили, що раніше вересня додому не потрапимо. Тепер я розумію, що якби нам сказали відразу, куди нас відправлять, — не зібрани б і половини.

ВІЙСЬКОВІ ЗОВСІМ НЕ БУЛИ ГОТОВІ ДО БОЮ

Бронежилети та інше спорядження довелося шукати самим.

— Дуже вдячний Сніжані Сергіївні, виконавчому директоріві «Чебені плюс», яка не тільки мені допомогла з бронежилетом, а й іншим військовослужбовцям з Кобча, — говорить Андрій Метешко.

А далі почалося... З Дніпропетровська бригаду перекинули в село Дачне, а 19 травня вже переїхали в Донецьку область, де бригада розташувалася у фруктовому садку. Саме звідси виїхали побратими Андрія Метешка з третього батальйону на блокпост, який розстріляли під Волновахою. Отоді то й прийшло усвідомлення, що це не просто пригода, це реальна війна, де ти не знаєш, з якої сторони до тебе підступить смерть. Серед хлопців почалася паніка... Командування усвідомило, що мобілізовані хлопці фактично зовсім не готові, не навчені, як треба вести себе на блокпостах. Знову повернули на Дачне... І почали вчити, розказувати, відпрацьовувати дії на блокпосту.

А в червні перший батальйон 51-ї Окремої механізованої бригади вирушив в зону АТО.

— Ідеш, а неподалік лунають черги пострілів, це, скажу відверто, насторожувало, бо, як би там не було, фізично нас підготували, а от психологічно — ніхто не був налаштований воювати, — пригадує демобілізований боець. — По дорозі були й курйози. Наприклад, в селі Степанівка зупинилися відпочити, а неподалік чути постріли, вибухи. Командир Андрій Задорожний каже: «Надеюсь, это наши танки отрабатывают?». Та, як виявилось згодом, далеко не наші.

ПЕРШЕ БОЙОВЕ ХРЕЩЕННЯ ПРОЙШЛИ В ГРИГОРІВЦІ

Саме в той день, коли приїхали

в Григорівку, в одного з військовослужбовців був день народження. Тихо, спокійно... Та раптом розпочався обстріл. На хлопців чекало перше бойове хрещення...

— Відчуття, скажу вам, неприємні. Ти не знаєш, звідки, де воно впаде, що з тобою буде, — розповідає Андрій Метешко. — Ніби відірвалася, та ненадовго, згодом нова заїмка, знову обстріли, які продовжувалися з 21 години до третьої ночі. І нова проблема — додому треба ж відзвонитися, щоб не переживали.

Ось так, між кулеметними чергами, солдатам доводилося вискакувати з окопів, щоб «зловити» антену на мобільному та відправити додому СМС такого змісту: «все добре, тихо-мирно, як завжди». До того часу дружина Андрія, Тетяна, навіть не здогадувалася, що її чоловік вже кілька днів ходить під кулями.

ПО ЧАСТИНАХ ЗБИРАЛИ СВОЇХ ДРУЗІВ

А далі була Савур-Могола... Коли на голову лється велика кількість смертельного вогню, ти починаєш переоцінювати своє попереднє життя. Найбільше, за словами співрозмовника, думав про своїх маленьких доньок, мріяв про те, як відведе свою Маргаритку до першого класу... Мабуть, світла мрія татуса неодноразово рятувала йому життя.

— Перші втрати в нашій батареї були вже 1 серпня, — пригадує військовослужбовець. — Наша машина, ГАЗ-66 наїхала на протитанкову міну, троє хлопців, включаючи командира Андрія Задорожного, загинули, а ще троє дивом залишилися живими...

Хоч і має Андрій Метешко медичну освіту, та до такого, що довелося побачити після вибуху, готовим не був. Жодними словами не можна передати відчуття, як воно — по частинах збирати своїх друзів, аби хоч щось похоронити, аби рідні мали до кого прийти на могилу...

На підірваній машині згоріли всі речі Андрія Метешка. Зателефонував дружині, попросив надіслати посилку з усім необхідним... Ось тут і довелося вказати адресу. Не зауважив солдат, що в рідній стороні активно висвітлюють в новинах поїїїні штурми Савур-Могилі.

Місцеве населення неоднозначно сприймає «нашого брата». За спостереженнями бійця: «Двадцять п'ять відсотків, — ті, хто за Україну,

— виїхали, ще стільки само — російськи налаштовані, а от інші п'ятдесят — чекають часу, хто пере- може і яку шапку надівати». Багато хто говорить військовослужбовцям в очі, що вони найманці, не вірять, що призвані військкоматом, кажуть, що привела їх на Схід жадаба до грошей. І ніхто не хоче зрозуміти, що на своїй малій Батьківщині кожен мав більшу зарплату, ніж та копійка, кинута державою, яка так оцінює життя людини. Та відповідь була одна: «Нам по телевизору показують правду...» І тут усі аргументи закінчуються.

Андрій Метешко пригадує випадок, коли один дідок прийшов в розташування бригади, приніс водички попити. А наступного дня по них «гарно» відпрацьовували обстріли «Градом». Те, що саме цей старий чоловік був розвідником, сумніви відпали, коли після сутичок, серед загинувших сепаратистів побачили і його труп

САВУР-МОГИЛА ДЛЯ БАГАТЬОХ ІЗ 51-Ї СТАЛА МІСЦЕМ ОСТАННЬОГО СПОЧИНКУ...

Як зауважив Андрій Метешко, їхня батарея добре відпрацьовувала позиції по цілях. Здавалося, що ніби нічого особливого не робили, просто виконували команди. Та навіть зараз доводиться чути слова вдячності від бійців інших підрозділів за підмогу в боях. Наприклад, нещодавно Андрій Метешко дізнався, що в кінці липня поблизу Мар'їнки, коли вони прикривали відхід 72-ї і 79-ї бригад, вдалося вивести 1200 людей живими. І таких історій безліч, про які не напишеш, про які не хочє розповідати боець, про деякі, напевно, й не знає... Тому й не дивно, що з прикристю говорить Андрій Метешко про те, що так, не задумуючись, повісили на 51-у ОМБР клеймо дезертирів.

Дорога додому у відпустку була важкою. Бо, від'їжджаючи, дізнався, що ще один побратим з їхньої бригади підірвався на міні. А перше, що зробив після приїзду додому, то, разом із товаришами, відвідав полеглих героїв.

— Для сестри загиблого Міші Котейчука з Луцького району відвезли чорну кішку Анфіску, яку її брат знайшов під руїнами, — розповідає боець. — Вона довго служила нам своєрідним талісманом, щоправда, так і не вберегла свого рятівника від смерті...

Завдячуючи Господу, Андрій Метешко таки відвів свою доньку Маргаритку до першого класу. Купа фото, посмішки та слюзи радості... І думки про те, що багато його полеглих друзів ніколи не відчують це дивне відчуття радості за свою кровинку.

Мав проблеми зі здоров'ям, довелося лікуватися в госпіталі. А коли повернувся в стрій, то вже 51-у ОМБР розформували. Довелося дослужувати в Самбірському 309-му окремому інженерно-технічному батальйоні.

— Тут були хлопці, перекинуті з різних бригад, на передову нас не пускали, не довіряли чи що? Таке ставлення викликало образу. Здається, завжди виконував накази, ніколи не сперечався... — підсумовує Андрій Метешко.

Що ж тут скажеш? Лише одне — кожен із них достойний нашої поваги та дяки, бо не всі ображатимуться за те, що його не взяла у бій...

